

குடும்ப விளக்கு

நான்காம் பகுதி

மக்கட் பேறு

அறுசீர் விருத்தம்

‘நகைழுத்து வேடப் பன்தாம்
நன்மக்கள் பெற்று வாழ்க!
நிகழுநாள் எல்லாம் இன்பம்
நிலைபெறு! நிறைநாட் செல்வர்
புகழ்மிக்கு வாழ்க வாழ்க!
எனந்தமிழ்ப் புலவர் வாழ்த்த
நகைழுத்து நல்வே டப்பன்
மணம்பெற்று வாழ்கின் தார்கள்.

*மிகுசீர்த்தித் தமிழ் வேந்தின்
அரசியல் அலுவற் கெல்லாம்
தகுசீர்த்தித் தலைவ னான
வள்ளுவன் அருளிச் செய்த
தொகுசீர்த்தி அறநூ லின்கண்
சொல்லிய தலைவி மற்றும்
தகுசீர்த்தித் தலைவன் போலே
மணம் பெற்றின் புற்றிருந்தார்!

நாளெல்லாம் இன்ப நாளே!
நகைழுத்தைத் தழுவும் வேடன்;
தோளெல்லாம் இன்பத் தோளே;
துணைவியும் துணைவன் தானும்
கேளெலாம் கிளைஞர் எல்லாம்
போற்றீட இல்ல மத்தின்
தாளெலாம் தளர்தல் இன்றி
நடத்துவர் தழையு மாறே!

பெற்றவர் தேடி வைத்த
பெருஞ்செல்லம் உண்டென் றாலும்,
மற்றும்தான் தேட வேண்டும்
மாந்தன்சீர் அதுவே அன்றோ?

* ‘மிகுசீர்த்தி.....வள்ளுவன்’ என்றது எதற்கு எனில்,
வள்ளுவன் என்பது அந்நாளில் அரசியல் அலுவலகத்தின்
தலைவனுக்குப் பெயர் என்பதைக் குறிப்பதாகும்.

கற்றவன் வேடப் பந்தான்
கடல்போலும் பலச ரக்கு
விற்றிடும் கடையும் வைத்தான்
வாழ்நாளை வீண்தான் ஆக்கான்!

இனித்திட இனித்திடத்தான்
எழில்நகை முத்தி னோடு
தனித்தறம் நடாத்து தற்குத்
தனியில்லம் கொண்டான்! அன்னோ
நீனைப்பெல்லாம் இருதி னைப்பாம்
கடைநீனைப் பொன்று; நல்ல
கனிச்சேச்சுக் கிள்ளை வாழும்
தன்வீட்டின் கருத்தொன் தாகும்.

மூன்றாந் தெருவி லமைந்த
பழவீட்டில் அன்பு மிக்க
சுன்றவர் வாழு கின்றார்.
இடையிடை அவற்பாற் சென்றே
தேன்தந்த மொழியாள் தானும்
செம்மலும் வணங்கி மீள்வார்;
சுன்றவர் தாமும் வந்தே
இவர்திறம் கண்டு செல்வார்.

நல்லமா வரசும், ஓர்நாள்
நவில்மலர்க் குழலாள் தானும்
வில்லிய னூரி னின்று
மெல்லியல் நகைமுத் தைத்—தம்
செவ்வியை—மகளைப் பார்க்கத்
திடும்என்று வந்து சேர்ந்தார்.
*அல்லிப்பூ விழியாள் தங்கம்—
வேடப்பன் அன்னை வந்தாள்.

இங்கிது கேள்விப் பட்டே
எதிர்வீட்டுப் பொன்னி வந்தாள்.
பொங்கிய மகிழ்ச்சி யாலே
நகைமுத்தாள் புதிதாய்ச் செய்த
செங்கதிர் கண்டு நாணும்
தேங்குமூல், எதிரில் இட்டே
மங்காத சுவைநீர் காய்ச்ச
மடைப்பள்ளி நோக்கிச் சென்றான்.

அனைவரும் அன்பால் உண்பார்.
மலர்க்குமூல், பொன்னி தன்னைத்
தனியாக அழைத்துக் காதில்
சாற்றினாள் ஏதோ ஒன்றை!

* அல்லிப்பூ — தாமரைப்பூ; அல்லி — அகவிதழ்; பூ
தாமரைப்பூ; அகவிதழ் சிறந்த தாமரைப்பூ என்க.

நனைமலர்ப் பொன்னி ஓடி
நகைமுத்தைக் கலந்தாள்! வந்தாள்!
'கனிதானா? காயா?' என்று
மலர்க்குழல் அவளைக் கேட்டாள்.

முத்துப்பல் காட்டிப் பொன்னி
மூவிரல் காட்டி விட்டுப்
புத்தெழில் நகைமுத் தின்பால்
போய்விட்டாள்; இதனை எண்ணிப்
பொத்தென மகிழ்ச்சி என்னும்
பொய்கையில் வீழ்ந்தாள் அன்னை;
அத்தாய செய்தி கேட்ட
தங்கமும் அகம்பூ ரித்தாள்.

மலர்க்குழல் தன்ம ணாளன்
மாவர சிடத்தில் செய்தி
புலப்பட விரல்முன் நாலே
புகன்றனள். அவனும் கேட்டு
மலைபோலும் மகிழ்ச்சி தாங்க
மாட்டாமல் ஆடல் உற்றான்!
இல்லாதவர் தமிழ்ச்சீர் பெற்றார்
என இருந் தார்எ லோரும்.

நகைமுத்து நலிவு நாமல்
நன்று காத் திடுங்கள் என்று
மிகத்தாழ்ந்து கேட்டுக் கொண்டாள்
மலர்க்குழல்! 'மெய்யாய் என்றன்
அகத்தினில் வைத்துக் காப்பேன்
அஞ்சாதீர்' என்றாள் தங்கம்.
நகைமுத்துச் சுவைநீர் தந்தாள்.
நன்றெனப் பருகி னார்கள்.

மாலையாய் விட்ட தென்றும்
மாடுகள் றுகளைப் பார்க்க
வேலைஆள் இல்லை என்றும்
விளம்பியே வண்டி ஏற
மூலைவா ராமல் மாடு
முடுகிறதே! அவர்கள் நெஞ்சோ
மேலோடல் இன்றிப் பெண்ணின்
வீட்டையே நோக்கிப் பாயும்.

'இன்றைக்கே நம்வீட்டுக்குத்
திரும்பிட ஏன் நினைத்தாய்?'
என்றுமா வரசு கேட்டான்
'எனக்கான பெண்டிர்க் கெல்லாம்
நன்றான இந்தச் செய்தி
நவிலத்தான் அத்தான்' என்றாள்.
'என்தோழ ரிடம்சொல் லத்தான்
யான் வந்தேன்' என்றான் அன்னோன்.

தங்கமோ மகனை விட்டுத்
தன்வீடு வந்து சேர்ந்தான்
அங்குநாற் காலி ஒன்றில்
அமர்ந்தனன்; உடன் எழுந்தாள்;
எங்கத்தச் சாவி என்றாள்?
ஈந்தனர் இருந்த மக்கள்
செங்கையாற் திறந்தாள் தோட்டச்
சிறியதோர் அறையை ஓடி.

எழில்மண வழகன் வந்தான்
தங்கத்தின் எதிரில் நின்றான்.
'விழிபுகா இருட்டறைக்குள்
என்ன தான் வேலை? இந்தக்
கழிவடைக் குப்பைக் குள்ளே
கையிட்டுக் கொள்ளு வானேன்?
மொழியாயோ விடை எனக்கு?
மொய்க்குமால்* என்று கேட்டான்,

அறையினில் அடுக்கப் பட்ட
எருமூட்டை அகற்றி, அண்டை
நிறைந்திட்ட விறகைத் தள்ளி
நெடுங்கோணி மூட்டை தள்ளிக்
குறுகிய இடத்து வின்று
குந்தாணி நீக்கி அந்தத்
துறையிலே கண்டாள் பிள்ளைத்
தொட்டிலை எடுக்க லானாள்.

'நகைமுத்தாள்' என்று கூறி
நடுமூன்று விரலைக் காட்டித்
'துகள்போகத் துடைக்க வேண்டும்
தொட்டிலை' என்றாள் தங்கம்.
மகிழ்ந்தனன்! எனினும், 'பிள்ளை
மருமகள் பெறவோ இன்னும்
தொகைஏழு திங்கள் வேண்டும்;
இதற்குள் ஏன் தொட்டில்' என்றான்.

"பேரவா வளர்க்கும் என்பார்
பேதமை! அதுபோல் நீயும்
பேரனைக் காண லான
பேரவாக் கொண்ட தாலே,
சீருற மூன்று திங்கட்
சுருக்கொண்ட செய்தி கெட்டுக்
காரிருள் தன்னில் இன்றே
தொட்டிலைக் கண்டே டுத்தாய்"

* குமால்-குழலாளே. குழல்-கூந்தல்.

எனமண வழகன் சொன்னான்
ஏந்திழை சிரித்து நாணி
இனிதான தொடடிலைப் போய்
ஒருபுறம் எடுத்துச் சார்த்தித்
தனதன்பு மனாளனுக்குச்
சாப்பாடு போடச் சென்றான்
தனிமண வழகன் வந்து
தாழ்வாரத் தேடி மர்ந்தான்.

உணவையும் மறந்து விட்டான்;
தெருப்பக்கத் தறையின் உள்ளே
பணப்பெட்டி தனிலே வெள்ளிப்
பாலடை தேடு தற்குத்
துணிந்தனன்; அறையில் சென்றான்.
பெட்டியைத் தூக்கி வந்து
கண்கண வெனத்தி நந்தான்
கைப்பெட்டி தனை எடுத்தான்.

அதனையும் திறந்தான் உள்ளே
ஐந்தாறு துணி பிரித்து
முதுமையாற் சிதைந்து போன
மூக்குப்பா லடையைக் கண்டான்.
எதிர்வந்து நின்றான் தங்கம்.
"பார்த்தாயா இதனை!" என்றான்.
மதிநிகர் முகத்தான்"யானும்
மணாளரும் ஒன்றே" என்றான்.

நகைமுத்தாள் மூன்று திங்கள்
சுருவுற்ற நல்ல செய்தி
வகைவகையாகப் பேசி
மகிழ்ச்சியில் இரவைப் போக்கிப்
பகல்கண்டார். மாமனாரும்
நகைமுத்தைப் பார்த்து மீண்டார்.
அகல்வாளோ தங்கம்? அங்கே
நகைமுத்தோ டிருக்கலானாள்.

"சூடேறிற் றாவெந் நீர் தான்?
விடுவிடு சுருக்காய்" என்று
வேடப்பன் சொன்னான். அன்று
விடிந்ததும் நகைமுத் தின்பால்!
கூடத்தில் இருந்த தங்கம்
"கூடாது கூடா தப்பா
வாடவே வைவாங்காதே
வஞ்சிமுன் போலே இல்லை"

எனக்கூறிக் தானே சென்று
 வெந்நீரை எடுத்து வந்தாள்
 மனமலர் சிறிது வாட
 விழிமலர் அவன்மேல் ஓட
 நனை மலர்க் குழலாள் ஆன
 நகை முத்தாள் தன்மணாளன்
 இனிதாகக் குளிப்ப தற்கே
 இயன்றவாறு தவச் சென்றாள்.

“நகைமுத்து முன்போல் இல்லை
 நலியச்செய் யாதே” என்று
 புகன்றனள் அன்னையார். ஏன்
 புகன்றனர்? எனத் தனக்குள்
 புகன்றனள் எனினும் தன், கைப்
 புறத்துள்ள நகைமுத் தாளைப்
 புகல்என்றும் கேட்டா னில்லை
 பொழுதோடக் கேட்போம் என்றே

பொழுதோட, இரவு வந்து
 பொலிந்தது மணிவி ளக்கால்!
 எழுதோய்யத்தாள் அன்பால்
 எதிர்பார்த்தாள்! கடையைக் கட்டி
 முழுதாவ லோடு சாவி
 முடிப்புடன் வேடன் வந்தான்;
 தொழுதோடி ‘வருக’ என்று
 சொல்லோடு வரவேற் றாள்பெண்.

பின்னையின் வரவு கண்டு
 சிலசில பேசித் தங்கம்
 உள்ளதன் நகைமுத் தின்பால்
 செல்வத்தை உரைத்துச் சென்றாள்
 “கிள்ளையே! நகைமுத் தாளே!
 கிட்டவா! என்றன் தாயார்
 துள்ளிப்போய்த் தாமே வெந்நீர்
 தூக்கிவந் தார்கள் அன்றோ?

“நகைமுத்து முன்போல் இல்லை
 நலிவு செய் யாதே, என்று
 புகன்றனர் அன்றோ? என்றான்
 பொன்னே அஃதென்ன?” என்று
 மிகஆவ லோடு கேட்டான்
 தன்புன்று விரல்கள் காட்டி
 முகநாணிக் கீழ்க்கண் ணாலே
 முன்றின்றான் முகத்தைப் பார்த்தான்.

'கருவுற்றத் திங்கள் மூன்று
கண்டாயா?' எனவே டப்பன்
அருகோடித் தழுவிப் "பெண்ணே
அறிவிப்பாய்" என்றான் 'ஆம்ஆம்
இருநூறு தடவை கேட்பீர்!'
எனக்கூறி அடுக்களைக்குப்
பரிமாறச் சென்றான்! காளை
மகிழ்ச்சியிற் பதைத்தி ருந்தான்

நான்சிறு பையன் அல்லேன்
நான் தந்தை! என் மனைவி
தான்மூன்று திங்க ளாகக்
கருவுற்றாள்! தாய்மை உற்றாள்!
வான்பெற்ற நிலவைப் போல
வந்தொரு குழந்தை என்னைத்
தேன்பெற்ற வாயால் அப்பா
எனத்தாவும் திங்கள் ஏழில்.

பெற்றதாய் மடியின் மீது
யாழ்கிடப் பதுபோல் பள்ளை
உற்றிடும் அம்மா என்னும்;
அவ்விசை, அமிழ்தின் உற்றாாம்!
கற்றார்போல் அக் குழந்தை
கண்டுதாய் கைப்பு றத்தில்
நற்றமிழ்ப் பால் குடிக்க
நகர்த்தும்தன் சிவந்த வாயை.

அணைத்துக்கொண் டிடுவாள் அன்னை
அமிழ்தச்செம் பிணையும், தன்பால்
இணைஇதழ் குவிய உண்ணும்
இளங்குழந் தையையும் சேர்த்தே
அணிமேலா டையினால் மூடி
அவள்இடை அசைப்பாள்! அன்பின்
பணிகாண்பேன் வையம் பெற்ற
பயனைக்கண் ணாரக் காண்பேன்.

எனப்பல வாறு வேடன்
எண்ணத்தின் கள்அ ருந்தி
மனைநல்லாள் அழைக்கத் தேறி
உணவுண்ண மகிழ்ந்து சென்றான்
இனிதான உணவு நாவுக்
கினிதாகும்; கருக்கொண் டாளின்
புணைமேனி காணுகின்றான்.
புத்துயிர் காணுகின்றான்.

அகவல்

மகள்கரு வுற்ற மகிழ்ச்சிச் செய்தியை
 மாவரசு தானும் மலர்க்குழல் தானும்
 வில்லிய னூரில் சொல்லா இடம் ஏது?
 நகை முத்துக் கருவுற்ற நல்ல செய்தியை
 அறிந்தோர் அணைவரும் வந்து வந்து
 தத்தம் மகிழ்ச்சியும் வாழ்த்தும் தந்து
 சென்றான்; அவர்கள் திண்ணையில் தன்னுடன்
 அதையே பேசி அமர்ந்திரா ததுதான்
 மாவரசுக்கு வருத்தம் தந்தது!

தெருவிற் செல்லும் மகளிரை அழைத்துக்
 “கருவுற் றாள்என் கண்ணிகர் பெண்ணாள்;
 காணச் சென்றேன் காணலில், கண்டே
 உடனே திரும்பினேன்; உடல்வலிக் கின்றதே
 என்ன செய்யலாம்” என்பாள் மலர்க்குழல்;
 வேலைக் காரிகள் வேறெது பேசினும்
 பெண்கரு வுற்ற பெருமையே பேசுவாள்,
 ‘இந்த லூட்டில் முந்தி முந்தி ஒரு
 பேரன் பொறக்கப் போறான் ஆமாம்
 இஞ்சி மொளைக்கப் போவது. நல்ல
 எலுமிச் சம்பழம் பழுக்க இருக்குது.
 நல்ல வீட்டில் எல்லாம் பொறக்கும்
 குடுகுடு குடுகுடு குடுகு குடும்’
 என்றும் குடுகுடுப்பைக் காரன் இயம்பினான்!
 வழக்கம் போல் அவன் வந்துசொன் னாலும்
 மலர்குழ லுக்கும் மாவரசுக்கும்
 ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி இயம்பவோ முடியும்?
 அழுக்குப் பழந்துணி அவன்கேட்டு நின்றான்.
 புதுவேட்டி தந்து. ‘போய்நா டோறும்
 இதுபோல் சொல்லி இதுபோல் கொள்” என்று
 மாவரசு சொன்னான்; மலர்க்குழல் சொன்னாள்;
 எழில் வேடப்பனை சுன்றோர் தாமும்
 நகைமுத் தாளின் நற்றந்தை தாயாரும்
 கருவுற் றாள்மேல் கண்ணும் கருத்துமாய்
 நாளினை மகிழ்ச்சியோடு நகர்த்தி வந்தனர்
 பாணைச் சிரிப்பினாள் பசும்பொற் பலாப்பழம்
 மடியிற் சுமந்தபடி, “பத்தாம் திங்களின்”
 முடிமேல் தன்மலர் அடியை வைத்தாள்.
 வில்லிய னூரை விட்டுத் தன்னருள்
 செல்வி யுடனிருந்து மலர்க்குழல் செய்யும்
 உதவி உடலுக் குயிரே போன்றது!
 மாவரசு நாடோறும் வந்து வந்து
 நாவரசு சர்க்கரின் நல்ல நூற்களும்
 ஒவியத் திரட்டும், உயர்சந் துணவும்.

வாங்கித் தந்து, மகள்நிலை கண்டு
போவான், உள்ளத்தைப் புதுவையில் நிறுத்தி;
நீடு மணிப்பொறி ஆடுங் காய்போல்
தங்கம், தன்வீடு தன் மகன் வீடு
நாடுவான் மீள்வான் மணிக்குநாற் பதுமுறை
அயலவர் நாடும் அன்னை நாடும்
இனிப்பில் இருநாறு வகைபடச் செய்த
அமிழ்தின் கட்டிகள், அரும்பொருட் பெட்டிகள்
வாங்கி வந்து மணவழி கன்தான்
“இந்தா குழந்தாய்” என்றுநகை முத்துக்கு
ஈந்து போவான்; இன்னமும் வாங்கிட!

கறந்தபால் நிறந்திகழ் கவின்உடை பூண்ட
மருத்து விச்சி நாடொறும் வருவான்.
நகைமுத் தாளின் உடல்திலை நாடித்
தகுமுறை கூறித் தாழ்வா ரத்தில்
இருந்தபடி இருப்பது கூடா தென்றும்
உலாவுக என்றும் உரைத்துக் செல்கையில்,
வீட்டின் வெளிப்புறத்து நின்று வேடப்பன்,
“நகைமுத் துடம்பு நன்று தானே?
சுருவுயிர்ப் பதில்ஒரு குறை யிராதே!
சொல்லுக அம்மா, சொல்லுக, அம்மா!”
என்று கேட்பான் துன்பமே இராதென
நாலைந் துமுறை நவின்று சொல்வான்.

அயலகத்து மயில்நிகர் அன்புத் தோழிமார்
குயில்மொழி நகைமுத்தைக் கூடி மகிழ்ந்து
கழங்கு, பல்லாங் குழிகள் ஆடியும்
எழும்புகழ்த்திருக்குறள் இன்பம் தோய்ந்தும்
கொல்லை முல்லை மல்லிகை பறித்தும்
பறித்தவை நாரிற் பாங்குறத் தொடுத்தும்
தொடுத்தவை திருத்திய குழலிற் சூடியும்
பாடியும் கதைகள் பகர்ந்தும் நாழிகை
ஓடிடச் செய்வார் ஒவ்வொரு நாளும்
நன்மகளான நகைமுத் துக்குப்
பிறக்க இருப்பது பெண்ணா ஆணா
என்பதை அறிய எண்ணி மலர்க்குழல்
தன்னெதிர் உற்ற தக்கார் ஒருவர்பால்
என்ன குழந்தை பிறக்கும் என்று
வீட்டு நடையில் மெல்லக் கேட்டாள்.
பெரியவர் “பெண்ணே பிறந்து விட்டால்
எங்கே போடுவீர்?” என்று கேட்டார்.
“மண்ணில் பட்டால் மாசுபடும் என்றுஎன்
கண்ணில் வைத்தே காப்பேன் ஐயா”
என்று மலர்க்குழல் இயம்பி நின்றாள்.
“ஆணே பிறந்தால் அதைஎன் செய்வீர்?”

என்று கேட்டார் இன்சொற் பெரியவர்.
 “ஆணையும் அப்படி ஐயா” என்று
 மலர்க்குழல் மகிழ்ந்து கூறி நின்றான்.
 “பெண்ணே ஆயினும் ஆணே ஆயினும்
 பிறத்தல் உறுதி” என்றார் பெரியவர்.
 இதற்குள் உள்ளே இருந்தோர் வந்தே
 குறிகேட்ட மலர்க்குழல் கொள்கை மறுத்துச்
 சிரித்தனர்? வீட்டினுள் சென்றார்.
 வருத்தியது இடுப்பு வலி நகைமுத் தையே.

எண்சீர் விருத்தம்

பறந்ததுபார் பொறிவண்டி சிட்டுப் போலப்
 பழக்கமுள் மருத்துவிச்சி தனை அழைக்க!
 உறவன்முறைப் பெண்டிர் பலர் அறைவிட் டுக்குள்
 ஒண்டொடியாள் நகைமுத்தைச் சூழ்ந்திருந் தார்.
 நிறைந்திருந்தார் ஆடவர்கள் தெருத்தின் ணைமேல்
 நிலவுபோல் உடைபுனைந்த மருத்து விச்சி
 பொறிவண்டி விட்டிறங்கி விட்டுச் சென்றாள்
 புதியதோர் அமைதி குடி கொண்ட தங்கே.

பேச்சற்ற நிலையினிலே உள்ளி ருந்து
 பெண்குழந்தை! பெண்குழந்தை! என்பதான
 பேச்சொன்று கேட்கின்றார் ஆடவர்கள்
 பெய்என்ற உலகுக்குப் பெய்த வான் போல்
 கிச்சென்று குழந்தையழும் ஒலியும் கேட்டார்
 கிளிமொழியாள் மலர்க்குழலும் வெளியில் வந்து
 “மூச்சோடும் அழகோடும் பெண்குழந்தை
 முத்துப்போல் பிறந்தது தாய் நலமே” என்றாள்.

அச்சமென்னும் பெருங்கடலைத் தாண்டி ஆங்கோர்
 அகமகிழ்ச்சிக் கரைசேர்ந்தார்! கடையினின் று
 மிச்சமுறக் கற்கண்டு கொண்டு வந்தார்
 வெற்றிலையும் களிப்பாக்கும் சுமந்து வந்தார்
 மெச்சிடுவா ழைப்பழத்தின் குலை கொணர்ந்தார்
 மேன்மேலும் வந்தார்க்கும் வழங்கி னார்கள்
 பச்சிளங் குழந்தைக்கும் தாய்க்கும் வாழ்த்துப்
 பாடினார் மகளிரெல்லாம் தாழ்வா ரத்தில்

அறுசீர் விருத்தம்

ஈரைந்து திங்க ளாக
 அசுட்டினில் இட்டுச் சேர்த்த
 சீரேந்து செல்லந் தன்னை
 அண்டையிற் சேர்த்துத் தாய்க்கு

நேரேமெல் லாடை போர்த்து
நிலாமுகம் வாணை, நோக்க
ஓராங்கும் அசையா வண்ணம்
கிடத்தியே ஒருபாற் சென்றார்.

சென்றஅம் மகளிர் தம்மில்
தங்கம்போய்த் தன்மக ன்பால்
'உன்மகள் தன்னைக் காண
வா' என அழைக்க லானான்.
ஒன்றும்சொல் லாம லேஅவ்
வேடப்பன் உள்ளே சென்றான்
தன் துணை கிடக்கக்* கண்டான்:
தாய்மையின் சிறப்புக் கண்டான்.

இனகிய பொன் உருக்கின்
சிற்றுடல், இரு நீலக்கண்,
ஒளிபடும் பவழச் செல்வாய்
ஒருபிடிக் கரும்பின் கைகால்
அளி தமிழ் உயிர் பெற் றங்கே
அழகொடும் அசையும் பச்சைக்
கிளியினைக் காணப் பெற்றான்
கிடைப்பருஞ் செல்வம் பெற்றான்.

'நகைமுத்து நலமா' என்றான்
'நலம் அத்தான்' என்று சொன்னான்.
'துகளிலா அன்பே! மிக்க
துன்பமுற் றாயோ!' என்றான்.
'மிகுதுன்பம் இன்பத்திற்கு
வேர்' என்றான், களைப்பில் ஆழ்ந்தான்.
'தகாதினிப் பேசல், சற்றே
தனிமை கொள்' என்றான்; சென்றான்.

சிறிசில நாட்கள் செல்ல
நகைமுத்து நவிவு தீர்ந்தாள்
வெற்பினில் எயில்சேர்ந் தாற்போல்
மேனியில் ஒளியும் பெற்றாள்.
கற்பாரின் நிலையே யன்றிக்
கற்பிப்பார் நிலையும் உற்றாள்!
அன்றைநாள் மகளும் ஆகி
அன்னையும் ஆனாள் இந்நாள்.

1. துணைகிடக்கை-துணைவி படுத்திருத்தல். 2. வெற்பு-
மலை.

பெயர் சூட்டு விழா நடத்த
அறிவின்றி பெரியார் மற்றும்,
அயலவர் உறவினோர்கள்
அனைவர்க்கும் அழைப்புத் தந்தார்.
வெயில்முகன் வேடப் பந்தன்
வீடெலாம் ஆட வர்கள்
கயல்விழி மடவார் கூட்டம்
கண்கொள்ளாக் காட்சி யேஆம்.

ஓவியப் பாயின் மீதில்
உட்கார்ந்தோர் மின்இ யக்கத்
தூவிசி றிக்காற் றோடு
குழப்பன்னீர் மணமும் பெற்றார்.
மூவேந்தர் காத்த இன்ப
முத்தமிழ் இசையுங் கேட்டார்.
மேவும்அவ் வவையை நோக்கி
வேடப்பன் வேண்டு கின்றான்:

‘தோழியீர் தோழன் மாரே,
வணக்கம்! நற்றுய் தமிழ்தான்
வாழிய! அழைப்பை எண்ணி
வந்தனீர்; உங்கள் அன்பு
வாழிய! இந்த நன்றி
என்றும்யாம் மறப்போம் அல்லோம்
ஏழையோம் பெற்ற பெண்ணுக்கு
இடுபெயர் விழாநன் றாக!

இவ்விழாத் தலைமை தாங்க
இங்குள்ள அறிவின் மூத்தார்
செவ்விதின் ஒப்பி எங்கள்
செல்விக்குப் பெயர் கொடுக்க!
எவ்வெவர் வாழ்த்தும் நல்க!
இறைஞ்சினோம்” என்று மர்ந்தான்.
‘அவ்வாறே ஆக” என்றே
நகைமுத்தும் உரைத் தமர்ந்தான்

அங்குள்ள அறிவின் மூத்தோர்
அவையிடைத் தலைமை பெற்றே,
“இங்குநம் நகைமுத் தம்மை
வேடப்பர் இளம் பெண் ணுக்கே
உங்களின் சார்பில் நான் தான்
ஒருபெயர் குறிப்பேன்” என்றார்.
“அங்ஙனே¹ ஆக” என்றார்
அவையிடை இருந்தேர் யாரும்.

அப்போது நகை முத்தம்மை
அணிமணி ஆடை பூண்டு
முப்பாங்கு மக்கள் காண
முத்துத்தேர் வந்த தென்னக்
கைப்புறம் குழந்தை என்னும்
கவின தங்கப் படிவம் தாங்கி
ஒப்புறு தோழி மார்கள்
உடன்வர அவைக்கண் வந்தாள்.

கரும்பட்டு மென்மயிர் போய்க்
காற்றொடும் ஆடக் கண்டோர்
விரும்பட்டும் என்று சின்ன
மின்நெற்றிக் கீழ்இ ரண்டு
கரும்பிட்ட³ கருங்கண் காட்டி
எறும்புகொள் தொடர்ச்சி போலும்
அரும்பிட்ட⁴ புருவம் காட்டி
அழகுகாட் டும்குழந்தை!

எள்ளிளஞ் சிறிய பூவை
எடுத்துவைத் திட்ட முக்கும்
வள்ளச் செந் தாம ரைப்பூ
இதழ்கவிழ்ந் திருத்த வாய்ப்பின்
அவ் இரண் டும், சி வப்பு
மாதுளை சிதறச் சிந்தும்
ஒள்ளிய⁵ மணிச்சிரிப்பும்
உவப்பூட்டும் பெண்குழந்தை.

அன்னையி னிடத்தி னின்று
வேடப்பன், அருமைச் செல்வி,
தன்னைத்தன் கையால் வாங்கித்
தமிழ்ப்பெரி யார்பால் தந்தான்
“என் அன்பே இளம்பி ராட்டி”
எனவாங்கி அணைத்து, மற்றும்
முன்னுள்ளார் தமக்கும் காட்டி,
முறைப்பட மொழிய லுற்றார்,

“வானின்று மண்ணில் வந்து
மக்களைக் காக்கும்; அஃது
தேன் அன்று; கரும்பும் அன்று;
செந்நெல்லின் சோறும் அன்று;
ஆன்அருள் பாலும் இன்றே;
அதன்பெயர் அமிழ்தாம்! தொன்மை
ஆனபே ருலகைக் காக்க
அமிழ்வதால் மழைய⁶ தேயாம்

2. அவைக்கண் - அவையில்
4. அரும்பிட்ட-அரும்பி.

3. கரும்பிட்ட-வண்டுபோல.
5. ஒள்ளிய-ஒளியுடைய

தமிழரின் தமிழ்க்கு முந்தை
தமிழ்ப்பெயர் பெறுதல் வேண்டும்.
அமையுறும் மழைபோல் நன்மை
ஆக்கும் இக் குழந்தைக் கிந்தான்
அமிழ்தென்று பெயர் அமைப்போம்
அமிழ்தம்மை நானும் வாழ்க!
தமிழ்வாழ்க! தமிழர் வாழ்க!"
என்றனர் அறிவில் மூத்தார்.

"அமிழ்தம்மை வாழ்க!" என்றே
அனைவரும் வாழத் தினார்கள்.
அமிழ்தம்மைப் பெயர்ப்பு எனந்த
அன்புறு குழந்தை தன்னை
எமதன்பே எனவே டப்பன்
இருகையால் வாங்கி யேதன்
கமழ்குமூல் நகைமுத் தின்பால்
காட்டினான் கையால் அள்ளி.

அமிழ்தம்மா என அனைத்தே
அழகிக்கு முத்தம் தந்தாள்!
தமிழர்க்கு நன்றி கூறி
வெற்றிலை பாக்குத் தந்து
தமிழ்பாடி இசை நடத்தி
வேடப்பன் தன்கை கூப்ப
"அமிழ்தம்மை நானும் வாழ்க."
எனச்சென்றார் அனைவர் தாமும்.

இருகாலைச் சப்ப னித்தே
இடதுகைப் புறத்தில், அன்பு
பெருகிடத் தலையை ஏந்திப்
பின் உடல் மடியிற் றாங்கி
மருளியே தன்பாற் செப்பு*
வாய்சேர்த்து மகளிற் கத்தில்
ஒருமுத்து நகைமுத் திர்ந்தாள்.
உடம்பெல்லாம் மகிழ்முத் தானாள்.

அமிழ்துண்ணும் குழந்தை வாயின்
அழகி தழகுவிந்தி ருக்கும்
கமழ்செந்தா மரைய ரும்பு
கதிர்காண அலிழ்மு னைபோல்!
தமிழ்நலம் மனத்தால் உண்பார்
விழிஒன்றிற் சார்வ தில்லை
அமிழ்துண்ணும் குழந்தை கண்ணும்
அயல் நோக்கல் சிறிதும் இல்லை.

*பாற் செப்பு — பால்தரும் உறுப்பு

உண்பது பிறகா காட்டும்
உலகைப்பார்க்க கின்றேன் என்று
துண்ணென முகம்தி ருப்பித்
தூயதாய் முகமே காணும்;
கண்மகிழ் திரும்செவ் வாயின்
கடைமகிழ்ந் திரும்; இவ் வையம்
உண்மையாய்த் தன் தாய் என்றே
உணர்வதால் உளம் பூரிக்கும்.

விரிவாழைப் பூவின் கொப்பூழ்
வெள்விழி யின்மேல் ஓடும்
கருவண்டு விழியால் சொல்லு ம
கதைஎன்ன என்றாள் அன்னை
சிரித்தொரு பாட்டுச் சொல்லித்
திரும்பவும் மார்ப ணைந்து
பொருட்சிறப்பை யும்வி ளக்கும்
பொன்னான கைக்கு ழந்தை

“மண்ணாட மூவேந் தீர்தம்
மரபினார் என்ம ணாளர்
பெண்ணாளுக் களித்த இன்பப்
பயனாய்இப் பெருவை யத்தார்
உள்நாண அழகு மிக்க
ஒருமகள் பெற்றேன்” என்றே.
எண்ணியே அன்னை தன் “பால்”
உண்பாளின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

மண்விழி இமையால் மூடி
உறக்கத்தில் நகைம றைத்துத்
தணிவுறும் தமிழர் யாழ்ப்போல்
தன்மடி மேல்அ மைந்த
அணியுடல் குழந்தை கண்டாள்
அன்புடன் இருகை ஏந்திப்
பணியாளர் செய்த தொட்டிற்
பஞ்சணை வளர்த்த லானாள்

பஃறொடை வெண்பா

தன் மகளின் பெண்ணைத்
தனிப்பெருமையைப் பேர்த்திதனை
இன்ப அமிழ்தை
இணையற்ற ஒவியத்தைத்
தங்கம் எடுத்துத்
தலையுச்சி தான்மோந்து
மங்கா மகிழ்ச்சியினால்
மார்போ டணைத்திருந்தாள்

அங்கந்த வேளையிலே
 அன்பு மகள் பெற்ற
 திங்கட் பிறையைச்
 செழுமணியைப் பேர்த்திதனைக்
 காண மலர்க்குழலும்
 வந்தாள் கடிதினிலே!
 பாட்டிமார் வந்தார்
 பழம்பாட்டுப் பாடிடுவார்
 கேட்டு மகிழலாம்
 என்று கிளிப்பேச்சுத்
 தோழிமார் தாழ்வாரத்
 தொட்டிலண்டை வந்தமர்ந்தார்.

உள்ளவர்கள் எல்லாரும்
 தங்கத்தின் கைப்புறத்தில்
 உள்ள குழந்தை
 யுடன்கொஞ்ச முத்துவதைத்
 தங்கம் அறிந்தாள்
 தனதிடத்தில் உள்ளொரு
 பொங்கும் அமிழ்தைப்
 பொன்னான தொட்டிலே
 இட்டாள் நகைமுத்தை
 இன்னிசையால் தாலாட்ட
 விட்டாள் விளைந்த
 தொரு பாட்டு.

தாயின் தாலாட்டு:

பொன்னே மணியே
 புதுமலரே செந்தேனே
 மின்னே கருவானில்
 வெண்ணிலவே கண்ணுறங்கு!
 தன்னே ரிலாத
 தம்மே தமிழ்ப் பாட்டே
 அன்னைநான் உன்விழியில்
 ஐயம் ததும்புவதேன்?
 என்பெற்ற அன்னையார்
 உன்பாட்டி இன்னவர்கள்!
 என்னருமைத் தோழிமார்
 உன் தாய்மார் அல்லரோ?
 கன்னற் பிழிலே
 கனிச்சாறே கண்ணுறங்கு!
 சின்னமலர்க் காலசையச்
 செங்கை மலர் அசைய
 உன்கண் உரைப்பதென்ன
 என்கண்ணே கண்ணுறங்கு!

தோழிமார் தாலாட்டு:

தொகைமுத்துத் தொங்கலிட்ட

தொட்டிலிலே அன்பே

நகைமுத்தின் பெண்ணான

நன்முத்தே மானே!

தகையாளர் வையத்தில்

தந்த திருவே

தொகைபோட்டு வாங்கஒண்ணாத்

*தூய்அமிழ்தே! கண் வளராய்!

கன்னங் கரிய

களாப்பழத்தின் கண்ணிரண்டும்

சின்னஞ் சிறிய

ஒளிநெற்றித் தட்டிலிட்டே

இன்னும் எமக்கே

இனிப்பூட்டிக் கொண்டிருந்தாள்

பொன் "உறக்க நாடு"

புலம்பாதோ கண்மணியே!

தங்கத் திருமுகத்தின்

தட்டினிலே உன்சிரிப்பைப்

பொங்கவைத்தே எம் உள்ளத்தைப்

பொங்கவைத்துக் கொண்டிருந்தாள்

திங்கள் முகத்துன்

சிரிப்போடு தாங்கொஞ்ச

அங் "குறக்க நாட்டார்"

அவாமறுத்த தாகாதோ?

செங்காந்த ளின் அரும்போ

சின்னவிரல்? அவ்விரலை

அங்காந்த வாயால்

அமிழ்தாக உண்கின்றாய்

கொங்கை அமிழ்து

புளித்ததோ கூறென்றால்

தென்கின்பா னைச்சிரிப்புத்

தேனை எமக்களித்தாய்!

பஞ்சமெத்தைப் பட்டு

பரந்தஒரு மேல்விரிப்பில்

மிஞ்சும் மணமலரின்

மேனி அசையாமல்

பிஞ்சுமா விண்விழியைப்
பெண்ணே இமைக்கதவால்
அஞ்சாது பூட்டி
அமைவாகக் கண்ணுறுங்காய்!

தங்கத்துப் பாட்டி தாலாட்டு:

ஆட்டனத்தி யான
அருமை மணாளனையே
ஓட்டப் புனற்குள்ளி
உன்மறைத்துக்கொண்டு செல்லப்

போதுவிழி நீர்பாயப்
போய்மீட்டுக் கொண்டுவந்த
ஆதிமந்தி கற்புக்
கரசியவள் நீ தானோ?

செல்லத் தமிழ் வேந்தர்
போற்றும் செந்தமிழான
கல்விக் கரசி
கலைச்செல்வி ஓளவை

இனியும் தமிழ் காத்தே
இந்நாட்டைக் காக்க
நினைத்து வந்தான் என்னிலவள்
நீ தானோ என்கினியே?

நாட்டு மறவர்குல
நங்கையரைச் செந்தமிழின்
பாட்டாலே அமிழ்தொக்கப்
பாடிடுவாள் நற்காக்கைப்

பாடினியார் நச்செள்ளை
பார்புகழும் மூதாட்டி
கூடி உருவெடுத்தார்
என்றுரைத்தால் நீ தானோ?

அண்டும் தமிழ்வறுமை
அண்டாது காக்கவந்த
எண்டிசையும் போற்றும்
இளவெயினி நீ தானோ?

தக்கபுகழ்ச் சோழன்
தறுகண்மை பாடியவள்
நக்கண்ணை என்பவனும்
நீதானோ நல்லவளே!

கற்றோன்றி மண்தோன்றாக்
காலத்தே வாளோடு
முற்றோன்றி மூத்த
குடியின் திருவிளக்கே

சற்றேஉன் ஆடல்
தமிழ்ப்பாடல் நீ நிறுத்திப்
பொற்கொடியே என்னருமைப்
பொன்னே நீ கண்ணுறங்காய்!

மலர்க்குழல் பாட்டி தாலாட்டு

உச்சல் விளாம்பழத்தின்
உட்களையும் கற்கண்டும்
பச்சை லப்பொடியும்
பாங்காய்க் கலந்தள்ளி

இச்சிச் செனஉண்ணும்
இன்பந்தான் நீ கொடுக்கும்
பிச்சைமுத்துக் கீடாமோ
என்னருமைப் பெண்ணரசே!

தஞ்சைத் தமிழின்
தரும்ஓ வியம்கண்டேன்
மிஞ்சு பவிவரத்தின்
மின்னும்கல் தச்சறிவேன்

அஞ்சமுறை கண்டாலும்
ஆவலறா உன்படிவம்
வஞ்சியே இப்பெரிய
வையப் படிவம்

முகிழாத முன்மணக்கும்
மூல்லை மணமும்
துகள்தீர்ந்த சந்தனத்துச்
சோலை மணமும்

முகநிலவு மேலேநான்
உன்உ ச்சி மோந்தால்
மகிழ மகிழ
வருமணத்துக் கீடாமோ?

தமிழர் தனிச்சிறப்பு
யாழின் இசையும்
குமிக்கும் ஒருவெய்ங்
குழலின் இசையும்

தமிழின் இசையும்
சரியாமோ, என்றன்
அமிழ்தே, மலர்வாய் நீ
அங்காப்பின் ஓசைக்கே;

இன்பத்து முக்கனியே
என்னன்பே கண்ணுறங்கு
தென்பாண் டியர்மர பின்
செல்லமே கண்ணுறங்காய்!

பிள்ளையைத் தூக்கும் முறை

அகவல்

நடுப்பகல் உணவுக்கு நல்வே டப்பன்
இல்லில் நுழைந்தான்'' என்கண் மணியே
என்றன் அமிழ்தே'' என்று கூவியபடி
மைப்புரு வத்து மங்கை நகைமுத்துக்
கைப்புறத் தில்தன் கட்ட முகு சுமந்து
வந்துதாழ் வாரத்தில் மணவாளனிடம்
காட்டி நின்றான்! கண்டவே டப்பன்
அடங்கொணா மகிழ்ச்சியாய் அருமை மகளை
எடுக்க விரைந்தான். "அதுதான் இயலாது
கொள் அன்று; கொத்த மல்லி அன்று;
பிள்ளை அத்தான்'' என்றாள் பெற்றவள்.
பிள்ளையைத் தூக்கும் பெருந்திறம் தானும்
கொள்ளவே சொல்லிக் கொடு'' வெணக் கேட்டான்
வேடப்ப னுக்கு விளக்குவாள் துணைவி.
*ஆழியில் உருவமான அழகுமட் கலத்தை
இயற்றி யோர்க்கே எடுப்பது முடியும்;
சுட்டமட் கலத்தை எவரும் தூக்கலாம்!
இறுகா அமிழ்தின் இளகல் உடம்பை
உறுத்தாமல் தூக்க ஒருதிறம் வேண்டும்.
இன்னும் சொல்வேன் நவறு கேட்க:
குளநீர்த் தாமரை குழந்தையின் இனந்தலை!
அம்மலர்த் தண்டே அழகிய 'மெல்லுடல்'
தண்டுடல் மலர்ந்தலை தாங்குமோ அத்தான்?
தலைஉடல் இரண்டையும் ஒருங்கு தாங்கி
உலை அமிழ்தை வறியவன் ஒருத்தி தூக்கல்போல்
தவறாது தூக்குவது தலையா கியகடன்
தெரிந்ததா அத்தான்'' என்றாள் தெரிவை
"சுற்றேன் கணக்கா யரேகற் றபடி
நிற்கும் படியும் நிகழ்த்துக'' என்றான்.
தூக்கிக் காட்டினாள் தோகை
தூக்கினான், "சரி'' எனச் சொன்னாள் துணைவியே.

தந்தையின் தவறு

அறுசீர் விருத்தம்

வேடப்பன் உண வகுந்தி
மகளோடு வினையா டற்குக்
கூடத்தில் வந்து பார்த்தான்
தூங்கிடும் குழந்தை கண்டான்!
தேடக்கி டைத்தல் இல்லாச்
செல்வமே என்றெடுத் தான்
வாடப் புரிந்த தாலே
மகள்விறிட் டழுதல் சண்டான்.

நகைமுத்து விரைந்து வந்தான்
குழந்தையின் நலிவு நீங்கத்
தகும்படி தொடட்டில் தன்னில்
தாலாட்டித் தூங்கச் செய்தேன்;
“அகத்தினில் அன்பு கொண்டீர்
ஆயினும் குழந்தை தன்னை
மிகத்துன்பம் அடையச் செய்தீர்
விலக்கிச் செய்கை” என்றான்.

“குழந்தைதான் தூங்கும் போது
எழுப்பினால் குற்ற மென்ன?
அழுதிடும் குழந்தைக் கான
ஆறுதல் துக்கந் தானோ?
ஒழுங்கோடு குழந்தை ஓம்பல்
உனக்குத்தான் தெரியும் போலும்!
முழங்காதே யேச்சை வாயை
மூடென்றான் வேடப் பன்தான்.

அன்புள்ள துணைவன் ஆங்கே
இதுசொல்லிக் கடைக்குச் சென்றான்!
துன்புற்றான் நகைமுத் தானும்
துணைவரின் சினமே எண்ணி!
என்பெற்ற குழந்தைக் காகத்
துணைவரின் வெறுப்பை ஏற்றேன்;
அன்பரைத் திருத்து தற்கும்
அன்புதான் தூண்டிற் றென்னை.

இப்படி நினைத்தா ளாகி
இல்லத்துப் பணிமு டித்தும்
கைப்புறக் குழந்தை தன்னைத்
தோளிலே போட்டுக் காத்தும்
அப்புறம் பகலைத் தள்ளி
இரவீனில் அன்ப னுக்கே
ஒப்புறத் துணைபு ரிந்தும்
இரவீனில் உறங்கச் சென்றான்.

படுக்கையின் விரிப்பு மாற்றிப்
பக்கத்தில் குழந்தைக் கான்
துடைக்கின்ற துணிகள் தேடித்
தூயபல் விரிப்பும் தேடி
விடிவி ளக்கும் திருத்தி
விலாப்புறத் திற் குழந்தை
குடித்தபால் எடுத்தல் கண்டு
குட்டையால் தூய்மை செய்தே

உடலினை ஒருக்க ணித்தே
குழந்தையை மார்போ டொட்டித்
தடமலர் வலக்கை தன்னைத்
தலைக்கணை மீது வைத்தும்
இடதுகை குழந்தை மேலே
வில்லைப்போல் வளைய இட்டும்
கடுகள வசைதல் இன்றிக்
கண்வளர் கின்றாள் அன்னை!

தாய்மையின் ஆற்றல்

அன்றுநள் ளிரவில் வேடன்
விழித்தனன்; அருகில் உள்ள
தன்மனை தன் குழந்தை
நிலைமையை நோக்கலானான்;
“என்மனை ஒருக்க ணித்தே
இடக்கையைக் குழந்தை மீதில்
சின்னக்கூ டார மாக்கிக்
சேல்விழி துயில்கின் றாளே.

ஒரு நூலே புரண்டா ளேனும்
தெருவினை ஒக்கச் செய்யும்
உருளையின் கீழ்ம லர்போல்
ஒழியுமே பெற்ற பிள்ளை!
தெரியவே இல்லை இஃது
தெரிவைக்கே” எனவே டப்பன்
அருகிலே அமர்ந்தி ருந்தான்
அகன்றிட மனம்வ ராமல்

மங்கையை எழுப்பு தற்கு
வழியொன்று கண்ட றிந்தான்;
அங்கவள் களைந்தெ றிந்த
மலர்க்கண்ணி யைஅன் னாளின்
திங்களின் முகத்தில் போட்டான்!
சேயினழ விழித்தா ளில்லை.
இங்கின்க் குழந்தை தன்னை
எழுப்புவேன் என நினைந்தே

*மலர்க்கண்ணி தனில் அ விழ்ந்த
மலரிதழ் ஒன்றைத் தூக்கம்
கலைத்திடக் குழந்தை மீது
போட்டனன்! தாயின் கைதான்
மலரிதழ் தனைத் தடைத்து
மற்றும் தன் இடம்போ யற்றே!
தலைவனோ இதனைக் கண்டான்.
தாய்மையின் ஆற்றல் கண்டான்.

தலைவிக்கு மதிப்புச் செய்தான்.
தாய்மைக்கு வணக்கம் செய்தான்
இலைஎன்பால் குழந்தை காக்கும்
ஆற்றல் எட்ட னுணையும் என்றான்.
தலைமட்டும் இரண்டென் நாலும்
குழந்தையும் தாயும் ஒன்றைக்
குலையே யாம்; உயிருட ஒன்றே!
உள்ளத்தின் கூறும் ஒன்றே!

எனக்கென்ன தெரியும் தாய்க்கும்
இளங்குழந்தைக்கு முள்ள
மனத்திடத் தொடர்பு மற்றும்
லாயினாற் பேசார்; தாயும்
தனக்கும் குழந்தை தானும்
கண்ணாலும் மனத்தினாலும்
தனித்துப்பே சிக்கொள் சிந்தாரர்.
என்றுபோய் தான்து யின்றான்.

ஓராண்டு

வான்பார்த்துக் கிடந்த மேனி
மண்பார்த்துக் கவிழ்ந்தும், பின்னர்
தேன்பார்த்த மலர்க்கை யூன்றிச்
செம்மையாத் தலழ்ந்தும் நின்றும்
தான்பார்க்க அங்கும் இங்கும்
தள்ளாடி நடந்தும், செண்டை
மீன்பார்த்த கண்ணாள் பெண்ணாள்
ஓராண்டு மேவல் உற்றாள்.

பட்டுப்பா வாடை கட்டி
பச்சைப்பூச் சட்டை இட்டுக்
கட்டிய முல்லைக் கண்ணி
கரும்பாம்பின் பின்னல் தன்னில்
நெட்டுரச் சூட்டி, நெற்றி
நேர் உறச் சட்டி வைத்து,
ஸ்ட்டனல் அமிழ்தை ஆடத்
தாழ்வார மீதில் அன்னை!

ஒடி வா

சிந்து கண்ணி

அமிழ்தே அமிழ்தே
அன்பின் வினைவே
தமிழின் சுலையே
தங்கப் பாப்பா

ஒடிவா—என்
ஒடிவா
ஒடிவா—என்
ஒடிவா

கமழும் பூவே
கண்ணின் மணியே
குமியும் புகழே
குத்து விளக்கே

ஒடிவா—என்
ஒடிவா
ஒடிவா—என்
ஒடிவா

பச்சைக் கிளியே
பாடும் தும்பி
அச்சுப் பெண்ணே
ஆடும் கொடியே

ஒடிவா—என்
ஒடிவா
ஒடிவா—என்
ஒடிவா

மெச்சும் குயிலே
விரியும் கடரே
தச்சுத் திறமை
தங்கப் புதையே

ஒடிவா—என்
ஒடிவா
ஒடிவா—என்
ஒடிவா

வள்ளத் தேனே
வானம் பாடி
வெள்ளப் பாலே
வீட்டு விளக்கே

ஒடிவா—என்
ஒடிவா
ஒடிவா—என்
ஒடிவா

துள்ளும் கன்றே
தோகை மயிலே
அள்ளும் களையே
அன்பின் கனியே

ஒடிவா—என்
ஒடிவா
ஒடிவா—என்
ஒடிவா

முத்து நிலாவே
மும்மைத் தமிழே
கத்தும் கடலே
கட்டிக் கரும்பே

ஒடிவா—என்
ஒடிவா
ஒடிவா—என்
ஒடிவா

தொத்தும் கிளியே
தூண்டா விளக்கே
கொத்துப் பூவே
குழந்தை அமிழ்தே

ஒடிவா—என்
ஒடிவா
ஒடிவா—என்
ஒடிவா

செல்லப் பொருளே
செந்தா மரையே
கல்விப் பொருளே
காவிரி ஆறே

ஒடிவா—என்
ஒடிவா
ஒடிவா—என்
ஒடிவா

முல்லைக் கொடியே
மூசைத் தங்கம்
அல்லிப் பூவே
அன்பின் அமிழ்தே

தென்றற் காற்றே
செவ்விள நீரே
குன்றாச் சுவையே
கொள்ளா அழகே

ஒன்றா உணர்வே
ஒவியக் கணவே
மன்றின் மணியே
மல்லிகை மலரே

பாடும் சிட்டே
பருகும் சாரே
நாடும் திருவே
நடைஒ வியமே

சூடும் தாரே
சோலை நிழலே
வாடா மலரே
வஞ்சிக் கொடியே

தண்டைக் குலுங்க
சங்கத் தமிழே
கெண்டை விழியே
கிள்ளை மொழியே

பெண்டிர்க் கரசி
பேறே உயிரே
ஒண்டொடியாளே
ஓடைப் புனலே

ஓடிவா—என்
ஓடிவா
ஓடிவா—என்
ஓடிவா

ஓடிவா—என்
ஓடிவா
ஓடிவா—என்
ஓடிவா

ஓடிவா—என்
ஓடிவா
ஓடிவா—என்
ஓடிவா

ஓடிவா—என்
ஓடிவா
ஓடிவா—என்
ஓடிவா

ஓடிவா—என்
ஓடிவா
ஓடிவா—என்
ஓடிவா

ஓடிவா—என்
ஓடிவா
ஓடிவா—என்
ஓடிவா

ஓடிவா—என்
ஓடிவா
ஓடிவா—என்
ஓடிவா

அறுசீர் விருத்தம்

வேடப்பன் வந்தான் அங்கே
வினையாடும் குழந்தை கண்டான்
ஓடச்செய் கின்றாய் காலும்
ஓயாதோ குழந்தைக் கென்றான்
கோடைக்குக் குளிரே 'நான் ஓர்
குதிரை, நீ அரசி என்றான்.
கூடத்தில் மண்டி போட்டான்
குழந்தையை முதுகில் கொண்டான்

அப்பாக் குதிரை

சிந்து கண்ணி

அப்பாக் குதிரை ஆட்டக் குதிரை
 அஞ்சாக் குதிரை ஏய் ஏய் ஏய்
 தப்பாக் குதிரை தாலும் குதிரை
 தளராக் குதிரை ஏய் ஏய் ஏய்
 சப்பைக் குதிரை இல்லை இல்லை
 தமிழ்க் குதிரை ஏய் ஏய் ஏய்
 ஒப்பும் குதிரை ஓயாக் குதிரை
 ஒற்றைக் குதிரை ஏய் ஏய் ஏய்!

பேசும் குதிரை பெருத்த குதிரை
 பிழையாக் குதிரை ஏய் ஏய் ஏய்
 தோசைக் குதிரை சோற்றுக் குதிரை
 சோராக் குதிரை ஏய் ஏய் ஏய்
 மீசைக் குதிரை வெற்றிக் குதிரை
 வேட்டைக் குதிரை ஏய் ஏய் ஏய்
 தேசுக் குதிரை தெற்குக் குதிரை
 சேரன் குதிரை ஏய் ஏய் ஏய்!

சோறூட்டல்

அகவல்

உருக்கிய நெய்யும் பருப்பும் இட்ட
 சோற்றுடன் மிளகுநீர் துளியள ஆற்றிச்
 சிறிய வள்ளத்தில் சேர்த்தெடுத்துக்
 குழந்தைக்குக் காக்கை காட்டி.
 விழுங்க வைப்பாள் மென்னகை முத்தே.

சிந்து கண்ணி

காக்கா
 கைப்பிள்
 பாக்கியை
 பறந்து
 ஆக்கிய
 அதுவா
 தூக்கிக்
 சுருக்காய்
 உன்வாய்
 ஒண்டொடி
 தன்னால்

காக்கா
 னைக்குச்
 நீஅள்
 போஎன்
 சோறென்
 வேண்டும்
 கொண்டா
 வாங்கும்
 பெரிய
 வாய்தான்
 உண்ணும்

கண்ணாட்டி
 சோறூட்டி
 லிக்கொண்டே
 கற்கண்டே
 சிட்டுக்கே
 எட்டிப்போ
 போய்விடுவாய்?
 இன்னொருவாய்.
 ஒளிவாயாம்
 கிளிவாயாம்
 என் தங்கம்

தண்ணீர்
சொன்னால்
சொற்றை
இன்னும்
இதையும்

குடிக்க
கேட்கும்
உண்ணும்
காக்கா
உண்டு

வா அஞ்சும்?
என் பட்டும்
இம் மட்டும்
நெருங்கிவா
பறந்துபோ.

நிலாக் காட்டல்

அறுசீர் விருத்தம்

மேற்றிசை ஒளிலென் எத்தில்
வீழ்ந்தது செங்க திர்போய்த்
தூற்றிய முத்துக் கொல்லை
முழுநிலாத் தோற்றம் கண்டார்.
காற்றிலோர் குளிரும் கண்டார்.
மாடியில், நிலாமுற் றத்தில்
ஏற்றினார் அமிழ்தைப் பெற்றார்.
எழில்திலாக் காட்டு கின்றார்.

சிந்து கண்ணி

நிலா
நிறைவி
உலா
ஒளியு
குலா
கொஞ்ச
பலா
பழமெ
நிலா
நிறைவி
அழகெ
அன்பெ
முழுநிலா
முத்த
பழக
பைந்த
விழியி
மெய்யி
நிலா
நிறைவி
வானம்
மங்கா
கூனி

நிலா
ளக்கே
வினாய்
ரிந்தாய்
வலாம்
லாம்கற்
மரம்
லாம்கற்
நிலா
ளக்கே
லாம்எ
லாம்உ
என்
மொன்று
லாம்இ
மிழுண்
லேஓ
லேகு
நிலா
ளக்கே
நிலத் தோப்பு—நீ
தமத்
மீன்கள்

வாவா—ஒளி
வா வா
விண்ணில்—நீ
கண்ணில்
நாட்டில்—இனிக்
கண்டு
உண்டு—நற்
கண்டு
வாவா—ஒளி
வாவா!
னக்கே—என்
னக்கே
பூவே—உன்
தேவை
றங்கு—நற்
டிங்கு
ளிர்ந்தாய்—என்
ளிர்ந்தாய்
வா—ஒளி
வாவா!
தாப்பு
மின்னும்—ஒளிக்

குட்டை
சினத்
சிரிப்பு
காணல்
காண

நிலா
நிறைவி
விண்ணக்
விரித்த
உண்ணக்
உரித்த
பண்ணும்
பச்ச
வெண்பட்
விழுங்கி
நிலா
நிறைவி

நீள்
துப்பால்
முகத்தையும்
வெளியும்
மனமும்

நிலா
ளக்கே
கடலில்
இலையில்
குவித்த
கிழங்கின்
வெள்ளித்
ரிசியின்
டான
டும்பா
நிலா
ளக்கே

நெண்ணும்
கோப்பை—நீ
சாய்ப்பை
குளிரும்
ஒளிரும்

வாவா—ஒளி
வாவா!
தெப்பம்—நீ
அப்பம்
தளியக்—நீ
அளியல்
தட்டு—நீ
பிட்டு
குடையே—நீ
லடையே
வாவா—ஒளி
வாவா!

பேச்சு

அகவல்

மரப்பா வைகள் வைத்துவினை யாடும்
அமிழ்தொடு நகைமுத் தமர்ந்திருந்தாள்
மாவரகம் வந்தான்; மகள்வர வேற்றாள்
அமிழ்தை நோக்கி "நான் யாரம்மா?" என்றான்.
அமிழ்தம் "ஐயா" என்றாள். அதனால்
குன்றியது முகம் கொதித்தது நெஞ்சம்
மாவர சுக்கு! மகளை நோக்கி
'யான் அயலானா? ஏன்என்னைத் தாத்தா
என்று சொல்ல வில்லை' என்றான்.
அதுகேட்டுத் "தாத்தா" என்றாள் அமிழ்து.
முகமும் மலர்ந்தது! மாவரசுக்கு)
அகமும் மலர்ந்தது! நகைமுத்தும் அங்ஙனே!

தேவை

அகவல்

காலை உணவுண்டு கடைக்குப் புறப்படும்
வேடன் "என்ன வேண்டும்" என்றான்
அமிழ்துதன் தேவைபை அறிவிக் கின்றாள்;
"கோழி" "நாய் குட்டி" அம்மா.
இதுகேட்டு நகைமுத் தியம்பு கின்றாள்;
'அத்தான் குழந்தை' அம்மா என்றாள்
என்போல் இன்னுமோர் அம்மா
அன்றுகேட்டது! பொம்மை அம்மாவே."

குறளில் கோயில் இல்லை

அகவல்

நாடிமுத்து வேடப் பனிடம்.
 “இன்றி யமையா ஒன்றுக் காகக்
 கடன்பத்து ரூபாய் கொடு” லென்று கேட்டான்
 வேடன் கொடுப்பதாய் விளம்பினான். அதற்குள்
 அமிழ்து, திருக்குறள் ஒன்றை அங்கையில்
 தூக்கி வந்து தொப்பென்று போட்டுக்
 ‘கோவிலு காட்டுப்பா’ என்று கூறினான்.
 “குறளில் கோயிலே இல்லை யம்மா”
 என்றான் வேடன். இதனைக் கேட்ட
 நாடிமுத்து நவிலு கின்றான்;
 ‘தில்லைக் கோவிலுக்குச் செல்ல எண்ணியே
 பத்துரூபாய் பணம்உன்னைக் கேட்டேன்.
 கோயில் இல்லையா குறளில்?
 ஆயில்என் பணத்துக் கில்லை அழிவே!”

சேறும் சோறும் தேன்

அகவல்

அறையில் தூங்கி யிருந்த அமிழ்ந்து
 சிறகுவிரித் துதறிச் செங்கா லன்னம்
 நடைதொங் கியதென நடந்து, தாழ்வாரத்(து)
 இடையி லிருந்த மைக்கூட்டை எடுத்து
 கொல்லையின் முல்லைக் கொடியின் அடியில்
 சாய்த்து நீலம் சார்ந்த சேற்றால்
 சிற்றில் ஒன்று செய்து முடித்தபின்
 தந்தை உண்ணும் தயிரின் தோற்றை
 அங்கையால் அள்ளி ஆ ஆ என்றான்!
 அப்பனும் வாய்திறந் ததைவாங்கி உண்டான்
 தொடர்ந்து நடந்த திந்தத் தொண்டு,
 சின்னவள் அன்னை யான திறத்தை
 நகைமுத்துக் கண்டு மிகமகிழ்ந்திருந்தாள்,
 சேறும் சோறும் தந்தைக்குத் தேனே!
 நீலத் தயிரும் நிலாநிறத் தயிரே!
 ‘அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்
 சிறுகை அளாவிய கூழ்’ எனச் செப்பிய
 வள்ளுவர் வாய்ச்சொல் பொய்என
 விள்ளுவர் உளரோ விரிநீர் உலகிலே!

அன்பு பெருகுக

அகவல்

அன்னை தங்கம் அமிழ்தொடு பேசித்
 தலைக்கடை அறையில் நிலைக்கண் ணாடியின்

முன்னின்று தன்எழில் முகம்பார் த் திருந்தாள்.
தனித்துவே டப்பன் தாழ்வாரத் திருந்தாள்.
இனிக்க அமிழ்தும் எதிர்வந்து நின்றாள்!
சுவரி லேதன் உருப்படம் தொங்கியது
கண்ட அமிழ்து கனிவாய் திறந்து
'இதில் நான்சின்னவன்—இப்போது பெரியவன்'
என்றாள், 'ஆம் ஆம்' என்றான் தந்தை!
'எப்படிப் பெரியவன் ஆனான்' என்றாள்.
'உருப்படம் எடுக்கையில் ஓராண்டுக்கே.
இப்போது மூன்றாண்டாயின' என்றான்.
'ஆண்டுகள் எப்படித் தாண்டும்' என்றாள்.
'நேரம் போகப் போக நேர
ஆண்டும் போகும் அல்லவா' என்றான்.
'நேரம் போவதை நேரில் பார்க்கக்
கூடுமோ' என்று கூறினாள் அமிழ்து
'பார் இதோ மணிப் பொறி நேரம்ஒடுவதை
இருமுள் ஓடிக்காட்டும்' என்றான்.
'முள்ளுடவில்லையே' என்று மொழிந்தாள்.
ஒடுவது தெரியாது ஓடுகின்றது நாள்,
வளர்வது தெரியாது வளர்கின் றாய்ந்'
என்றுவே டப்பன் இயம்பு கின்றான்.

தங்கமும் தனது தலைமுடி நோக்குவான்,
'நரைப்பது தெரியாது—நரைக்கின் றதுமுடி'
என்று தனக்குள் இயம்பு கின்றான்.

'பழுப்பது தெரியாது பழுக்கின் றதுபழம்'
என்று கொல்லையில் இருந்த நகைமுத்தும்
பத்துத் திங்கள் நிறைந்த பலாப்பழம்*
தாங்கி நடந்து, தன்இடை நோவதாய்
ஏங்கி மாமியிடம் இசைக்க லானாள்.
'பெருகுவது தெரியாது பெருகின் றதுயிர்'
என்பதும் உண்மை போலும்!
அன்பு பெருகுக வையம் அமைதிக்கே!

நடந்து வந்த கரும்பு

அகவல்

நல்வே டப்பனின் இல்லம் நிறைந்தது.
மாவரசு மலர்க்குழல் வந்திருந் தார்கள்
மற்றும் இவர்களின் மக்களும் இருந்தனர்,
வேடப் பன்ஓர்பால் வீற்றிருக் கின்றான்.
எழில்நகை முத்தும் சன்றதன் நீலப்
பூவிழிச் செவ்விதழ்ப் புதுயின மைந்தனை
'இளஞ்சேரன்' வாஎன இருக்கையில்
ஒருபுறம் மயிலென உலவு கின்றாள்

* பலாப்பழம் - கருநிறைந்த வயிறு.

புகைப்படம் எடுக்கும் புலவரும் வந்தார்
முற்றத்தில் இருக்கை வரிசையில் முடித்தார்
யாவரும் வரிசையில் இருக்க லுற்றார்!
அமிழ்தம் எங்கே!—அனைவரும் எழுந்தார்.
அறையெல்லாம் பார்த்தார் அங்கெல்லாம் இல்லை.
கொல்லையில் நிலவுசெய் முல்லைக் கொடியும்
சின்னஞ்சிறிய செங்கதிர் போல
மன்னிய சாமந்தி மலர்ந்த செடியும்
குலங்கு நீலாம்பரக் குள்ளச் செடியும்
முத்துச் சிரிப்பு முழுப்பொன் னாடை,
கருவிழி இவைபூத்த கட்டிக் கரும்பும்
அங்கே கூடி அழகுசெய் திருப்பதைக்
கண்டனர்; கண்ணே என்றைக யேந்தினர்
நீலாம்பரம் அங்கனே நின்றி ருந்தது!
முல்லைக் கொடியும் நல்ல சாமந்தியும்
அங்கனே நின்றி ருந்தன ஆயினும்,
கைதூக்கி 'அப்பா' என்று கனிதமிழ்க்
கட்டிக் கரும்பு மட்டும் கலகலத்
தண்டை பாடத் தாவி வந்தாள்.
புகைப்படப் புலவர், வகைப்பட எவரையும்
முற்றத்தில் உட்கார வேண்டினார்
உற்று நோக்கினார் *உருக்கவர் பெட்டியே!

புகைப்படம்

அகவல்

நடுநாற் காலியில் நகைமுத்துக் கைப்புறம்
அன்பிளஞ் சேரன் அண்டையில் அமிழ்து
வேடன் முதலியோர் பீடும் அமைந்தார்
பொருந்திய வண்ணம் புறத்தின் அழகைப்
புகைப்படம் எடுத்தே; அகத்தின்
மகிழ்ச்சியை வான்படம் எடுக்க விட்டே.

திராவிட மக்கள் வாழிய

அகவல்

அமிழ்து சரியாய் ஆறாண் டடைந்தாள்
தமிழ்தரும் தனித்தமிழ்ப் பள்ளி சென்றே
அதோவரு கின்றாள் அங்கைச் சுவடியோடு,
வேடன் நகைமுத்து விட்டில் அப்போதில்
இளஞ்சே ரனை நியார் என்று கேட்டுப்
பதிவை எதிர்பார்த் திருத்தார். அவனோ
தன் மார்பு காட்டி 'நான் தம்பி' என்றான்,
"தமிழன் என்றுநீ சாற்றடா தம்பி"
என்றே இயம்பி அமிழ்து வந்தாள்.
வாழிய தமிழ் மக்கள்!
வாழிய நற்றமிழ் வையகம் இனிதே!